

Tuomas Kyrön

MIELENSÄPÄHOITTAJA JA VAPAA VALOKUITU

LYHYT
ATK-
TARINA

VALO
KUITU
NEN

TUOMAS KYRÖ
MIELENSÄPAHOITTAJA
JA VAPAA VALOKUITU

*Kyllä minä niin mieleni pahoitin,
kun naapuriin tuli liian nopea intternetti.*

Oveen koputettiin juuri, kun rinnakkaisohjelman puolella soitti sorminäppärä hanuristi. Myyntimies se oli, ei tänne muut enää löydä. Poika asuu kolmen ja puolensadan kilometrin päässä, ja makeisten kerjääjiä meillä ei ole käynyt sen jälkeen, kun vuonna seitsemänkymmentäkuusi ojensin virpojille siististi voipaperiin käärityt silakkaleivät. Vaimo juoksi perään pyytämään anteeksi ja antoi joulukonvehdit matkaan.

Vedin verhot kiinni, sammutin valot ja laitoin radiovastaanottimen hiljemmalle. Loppui se koputtelu. Myöhemmin huomasin, että oven väliin oli kiilattu tarpeetoman kalliille kiiltopaperille tulostettu valokuitusvirman neliväriesite ja Virtas-Tuukan käyntikortti. Hän oli jonkinlainen ATK-kaupustelija.

Kyllä ei tähän taloon kaivata mitään tiedon piki-tietä tai autopaanaa, ei leveää eikä kapeaa. Kuitusista minä hyväksyn sen, joka toi mitaleita hiihtokisoista, eikä selitellyt. Televisiosta tulee muutenkin väärää ohjelmaa ja dikilaatikko on rikki. Puhelimeni on lankamalla, jolla soitan joulutervehdykset ja tarvittaessa sairausauton. Kuitua saan omalta naurismaalta ja ruisleivästä.

Myyntimies siirtyi naapurin puolelle ja siellähän kauppa käy. Se on Kolehmainen täysi pösilö koko mies. Uskoo ja ostaa uusia asioita miettimättä. Kolehmainen kutsuu kaupustelijat aina peremmälle ja vielä kättelee kuistilla lähtiessä kiitokseksi siitä, että pääsee omista rahoistaan eroon. Kun olin keittämässä iltaperunoita, huomasin, että aidan toisella puolella nurmikkoon nakuteltiin valokuituspuulaakin kylttiä.

Laitoin saappaat jalkaan ja karvalakin päähän, ja menin onnittelemaan pihalla touhuavaa Kolehmaista lottovoitosta. Kyllä ei ymmärtänyt. Sanoin, että pakko olla vähintään kuusi ja lisänumero oikein, kun on tällaiseen hurjasteluun varaa.

Naapuri hymyili maireana ja väitti tehneensä hyvät kaupat. Uskokoon ken tahtoo. Nopeampi internetti kuulemma auttaa, kun vaimo soittelee näköpuheluita perheelle, joka asuu kaukomailla. Jälkikasvun kakarat taas pelaavat atk-pelejä kylässä käydessään, ja itse hän katsoo rikospäkinöitä neljä-koonaa. En viitsinyt alkaa kyselemään, mistä neljä koossa on kyse, muistelin itsekseni, että ainakin kolme koota nauttii Ameriikan Yhdys-Valloissa kyseenalaista mainetta.

Kolehmainen koetti vakuutella minua, että ihmekaapeli saapuu sukkelammin, jos naapurustosta löytyy useampi tilaaja. Vorsplummi tien toiselta puolelta oli kuulemma lupautunut mukaan hämărăhankkeeseen. Muistutin Kolehmaista, että kun ihminen laittaa puumerkkinsä vekseliin, niin ei irti pääse. Parhaan ystäväni Yrjänän tilaaman ristikkolehden numeroita ilmestyy kylmän talon kuistille vieläkin, vaikka mies kasvaa koiranputkea kirkon takapihalla.

Minä noudan lehdet ja täytän. Kuiskaakaan sitten avainsanat Yrjänälle pyhäinpäivänä, kun käyn viemässä hautuumaalle kynttilän.

Kolehmainen naurahti, että kyseessä oli nimenomaan vapaa valokuituyhteys, jossa netin voi kilpailuttaa halutessaan, niin kuin sähkösovimuksen, jos hinnat käyvät hävyttömiksi. Ja tämä Valokuituinen oli kuulemma erittäin luotettava suomalainen yhtiö ja niin edelleen. Kyllä on luotettavia asioita tässä maassa ainoastaan Murtosenmutkan osuusmeijeri, Lindin Arvi, Sopasen Teija, mummonmarkat ja Juho Kusti Paasikivi. Kiitos, mutta ei kiitos.

Palkollinen saapui kaivuvehkeensä kanssa muutaman kuukauden perästä. Ilmoitin, että kohta taitaa Kolehmaisien vaimon kilpailuissakin palkittu puutarha muistuttaa enempi taistelukenttää. Kloppi selitti, että itse kaapelille ei tarvitse kuin kaivaa kapea ura ja sitten täytetään ja tasoitellaan. Sitten kaikki maailman tieto ja videot liikkuvat Kolehmaisien nurmikolla alla valon nopeudella kuulemma prikulleen, niin kuin joku Einsteini liitutaululleen raapusti. Ihan oli vieras mies minulle.

Keitin pannukahvit samalla ja vilkuilin ikkunasta työn etenemistä. Torkahdin kiikkutuoliin ja kun heräsin, oli aivan hiljaista. Kolehmaisien emännän tulppaanit näyttivät seisovan pystyssä. Tarkasti oli kloppi peitelty jälkensä.

Kyllä minä niin mieleni pahoitin, kun Kolehmainen kutsui kylään katsomaan hiihtokilpailua. Enemmänkin halusi esitellä kansainvälistä ATK-verkkoaan. Kerroin etukäteen, että potkupalloa ja lättähattujen tanssi-videoita en katso.

Oli asuttu viisikymmentä vuotta vierekkäin ilman, että olin astunut kuistia pidemmälle. Tarkistin, että karvalakki oli suorassa ja marssin sisään. Kolehmainen istutti sohvalle television eteen. Se oli iso kuin tulostaulu lapsena Kalevan kisoissa. Ruudulle ilmestyi Sarajeevon kisat vuodelta 1984, kun kaikki oli vielä hyvin. Jollain konstilla Kolehmainen sai näkyviin Marja-Liisa Haemaelaaisen voittohiihdon. Jotenkin tämä kuitukaapeli pystyi kaivamaan Maailmanlaajuisen Tieto-Verkon pohjalta juuri sitä, mitä minä tahdoin nähdä.

Tunnelmaa paransi sekin, että Kolehmaisen emäntä oli leiponut pullaa. Margariiniin, eikä voihin, niin kuin pitää, mutta annoin asian olla. Söin kolme vai söinkö neljä. Toivoin kylmää maitoa, mutta toi jotakin kaurapuuron makuista. Joi sitä ennemmin kuin tukehtui pullaan.

Kolehmainen esitteli ylpeänä hipaisulaitteitaan ja muita vempeliteitä, joita riitti joka sormelle. Kertoi, että näyttöä sivelemällä hän saa ruohonleikkurin käyntiin ja puotipuksun kantamaan ruuat vaikka jääkaappiin asti. Kyllä en ole hipaisuihmisiä, mielestäni nappulan kuuluu naksattaa sormen alla, niin kuin sirkkelin yksnollakytkin. Sen enempiä ykkösiä ja nolliä minä en elämässä tarvi.

Kolehmainen tietysti oli sitä mieltä, että nyt oli joka torpan aika hypätä dikitalisaation kelkkaan. Kuulemma se pihaan kaivettu valokuitukaapeli oli sijoitus, joka nostaa talon arvoa ja tekee tönöstä tulevaisuudenkestävän.

Mietin, mikäs myyntimies-Mynttinen Kolehmaisesta oli tullut. Minun puolellani tällaiset päätökset tekee perikunta, joka aikanaan kuitenkin purkaa talot ja myy metsät. Kyllä se niin on, että näin on.

Lupasivat, että saa tulla toistekin hiihtoa katsomaan.
Myönnän. Menin. Otin omat maidot mukaan.

P.S. Poika soitti ja innostui, kun kerroin mitä peräkylillä tapahtuu. Se vapaa valoskuitu olisi kuulemma tätä päivää. Kyllä en ole itse tätä päivää, niin kuin ei vuoden seitsemänkymmentäkaksi Voordi Eskorttikaan tuossa pihassa. Ei rakennettu valtaväylille, vaan enempi kuoppaisille pikkuteille. Mutta kyllä hiljaa mielessäni mietin, että jos Valokuitus-virmalla olisi internetiä tarjolla karvalakki-mallina... Itselläni Sarajevon kisat ovat vain videokasetilla, mutta onko toimivaa nauhuria. Kyllä ei ole. Otin myyntiläpäkkeen piirongin päältä ja mietin, että jos jonakin tiistaina soittaisin.